

Hermed sluttede forhandlingen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Som tidligere nævnt vil afstemning om det fremsatte forslag til vedtagelse finde sted torsdag.

Den næste sag på dagsordenen var:

36) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 144:

Forslag til folketingsbeslutning om en aktiv europæisk flygtningepolitik.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 11/4 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det, vi nu skal behandle her, er et forslag til folketingsbeslutning om en aktiv europæisk flygtningepolitik, som på mange måder er i overensstemmelse med regeringens holdning. Når regeringen alligevel ikke kan støtte beslutningsforslaget, hænger det sammen med to ting:

For det første er der allerede drøftelser i gang inden for EU, der drejer sig om de problemer, der bliver taget op i beslutningsforslaget, og derfor er det faktisk ikke særlig hensigtsmæssigt at begynde at tage de initiativer, der nævnes i beslutningsforslaget. Det ville i bedste fald måske se lidt underligt ud.

For det andet er det også sådan, at de øvrige EU-lande i forbindelse med Amsterdamtraktaten har forpligtet sig til at drøfte de problemer som led i det almindelige EU-samarbejde under det, der hedder søjle 1, det vil altså sige det overstatslige samarbejde. Og efter regeringens opfattelse er der ikke nogen udsigt til, at de øvrige EU-lande vil gå ind i et mellemstatsligt samarbejde som det, der bliver foreslået i beslutningsforslaget.

Nu er det jo sådan, at Danmark som bekendt har taget forbehold over for det overstatslige samarbejde om asyl og indvandring, og vores forbehold indebærer, at vi deltager i drøftelserne mellem EU-landene, men ikke i vedtagelserne, som heller ikke er bindende for os. Men hvis

de øvrige lande accepterer det, så vil vi efterfølgende kunne beslutte at tilslutte os vedtagelserne på det mellemstatslige grundlag.

Og det er jo så altså de rammer, vi fra dansk side har valgt for vores deltagelse i EU-samarbejdet om flygtningepolitik; men i praksis indebærer det jo, at regeringen kun kan love at arbejde for udviklingen i EU, men hvor vi jo selvfølgelig ikke har den samme vægt, i og med at vi ikke deltager i det overstatslige samarbejde.

Jeg kan sige uddybende om de her punkter, at når det drejer sig om de to første initiativer, der er nævnt i beslutningsforslaget, dem, der drejer sig om en frivillig aftale om fordeling af flygtninge mellem EU-landene og en aftale om økonomisk byrdefordeling mellem EU-landene i tilfælde af akut krise i nærområde, så er det jo sådan, som jeg lige har sagt, at de stemmer sådan set godt overens med regeringens tanker på det område.

Danmark har i internationale fora i årevis arbejdet for, at midlertidig beskyttelse skal bygge på en solidarisk fordelingsmodel, der indeholder en økonomisk kompensation. Og det er da også sådan i Amsterdamtraktaten i artikel 63, nr. 2, litra b, at der er skabt hjemmel til vedtagelse af foranstaltninger til fremme af en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelse af flygtninge og fordrevne og følgerne af det.

I EU har det spørgsmål også været drøftet inden for de seneste år, herunder særlig efter at Amsterdamtraktaten trådte i kraft den 1. maj sidste år. Det kom især til udtryk på topmødet i Tampere i oktober sidste år, hvor Det Europæiske Råd i konklusionerne for mødet indtrængende opfordrede til, at man når til enighed om spørgsmålet om midlertidig beskyttelse for fordrevne personer på grundlag af solidaritet mellem medlemsstaterne.

Som nævnt i beslutningsforslaget opfordrede Det Europæiske Råd i den forbindelse Kommissionen til at undersøge mulighederne for, at en eller anden form for finansiel reserve stilles til rådighed i situationer ved tilstrømning af flygtninge med henblik på midlertidig beskyttelse.

Denne opfordring har ført til, at Europa-Kommissionen i januar i år har fremsat et forslag om etableringen af en europæisk flygtningefond. Formålet med forslaget er at støtte og fremme medlemslandenes indsats for at modtage flygtninge og fordrevne personer for at bidrage til en mere ligelig fordeling af indsatsen på det her område.

Flygtningefonden skal først og fremmest yde økonomisk støtte til medlemsstaternes foranstaltninger vedrørende modtagelsesforhold og asylprocedurer, integration samt eventuelt frivillig repatriering af flygtninge og mennesker, der er fordrevne. Og det er jo så ikke et eksempel på, at EU allerede er i gang med nogle af de foranstaltninger, der bliver foreslået i beslutningsforslaget.

Der er også i Amsterdamtraktaten indsat en udtrykkelig hjemmel til at vedtage minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse af fordrevne fra tredje lande, der ikke kan vende tilbage til deres hjemland, og for mennesker, der i øvrigt har behov for international beskyttelse.

Jeg er bekendt med, at et nyt forslag om midlertidig beskyttelse er forestående. Forslaget afløser et tidligere forslag, der blev drøftet på mellemstatsligt niveau før Amsterdamtraktaten. Der er således allerede i EU-systemet stor fokus på at gennemføre Amsterdamtraktatens løfteparagraffer om et samarbejde på overstatsligt plan om midlertidig beskyttelse ledsaget af en økonomisk kompensationsmulighed.

Det tredje initiativ, der nævnes i beslutningsforslaget, vedrører en generel aftale mellem landene i Europa om flygtningepolitik, herunder modtagelse af flygtninge uden for Europa. Denne mere generelle aftale bør ifølge forslagsstillerne ideelt set gælde for akutte flygtningeproblemer, uanset hvor på kloden de opstår. Der er her tale om, at de deltagende lande over for UNHCR skal forpligte sig til årligt at modtage et vist antal flygtninge uden for Europa.

Forslagsstillerne ser gerne, at det er EU, der tager initiativ til en sådan mellemstatslig aftale, som andre lande skal kunne tilslutte sig. Også det stemmer godt overens med regeringens politik, men det er regeringens politik i videst muligt omfang at hjælpe i nørøderne, uanset hvor en flygtningekrise måtte opstå. Danmark yder denne hjælp såvel via UNHCR som andre internationale organisationer og ngo'er, ligesom vi også via vores bilaterale bistand yder støtte i oprindelseslande og i transitlande.

Det er imidlertid klart, at der i en række tilfælde vil være behov for at kunne genbosætte flygtninge uden for nærøderne. Det behov afspejler sig netop i, at en række lande, deriblandt Danmark, har stillet og stiller en årlig flygtningekvote til rådighed for UNHCR. Det samme gør sig gældende i bl.a. Finland, Norge og Sverige. Det finder regeringen rimeligt, og den ordning skal fortsætte.

Noget andet er, at der ikke er lagt op til at forhøje flygtningekvoten. Det drøftede vi forleden i forbindelse med et andet beslutningsforslag, nr. B 141.

Danmark arbejder aktivt for, at flere lande skal tilslutte sig denne genbosætningsordning, samt at der i den forbindelse ydes økonomisk støtte til nye modtagerlande, i det omfang det er relevant. Inden for EU arbejdes der med tilsvarende initiativer og projekter, hvilket Danmark også deltager i. Det sker eksempelvis gennem en række fælles handlingsplaner om asyl og indvandring over for de lande, hvorfra flest asylansøgere og indvandrere indrejser i EU.

Handlingsplanerne har til formål at påvirke de årsager, der får mennesker til at forlade deres hjemland. Handlingsplanerne giver et overblik over situationen i de berørte lande, herunder også i forhold til menneskerettigheder, og analyserer årsagerne til flugt og udvandring og angiver en række forslag til tiltag, der kan forebygge flugt og udvandring. Arbejdet med handlingsplanerne sker i samarbejde med bl.a. UNHCR.

Set på baggrund af det samlede arbejde, der foregår i EU i dag, bl.a. forslaget om en europæisk flygtningefond, som tager udgangspunkt i det overstatslige samarbejde og handlingsplanerne med forslag til tiltag i bestemte lande uden for Europa, må en nøgtern vurdering således føre til, at et dansk forslag om, at EU skal tage initiativ til en mellemstatslig ordning om byrdefordeling i tilfælde af masseflugt og til kvoter i forhold til UNHCR, ikke har mulighed for at vinde tilslutning i de andre EU-lande.

Vi må ikke glemme, at de øvrige EU-lande drøfter spørgsmålet om flygtninge m.v. inden for det overstatslige samarbejde, et samarbejde, som Danmark nu har taget forbehold over for, hvorfor et forslag om mellemstatslige ordninger af de andre lande må anses som et dansk forsøg på at skrue tiden tilbage til før Amsterdamtraktaten. Det er bl.a. baggrunden for, at regeringen ikke kan tilslutte sig forslaget.

Per Kaalund (S):

SF's forslag til folketingsbeslutning er i sin tanke og i sin idé og i sin ånd udmærket, og ideen og tanken og ånden i det kan vi støtte.

SF's forslag om en fordeling af flygtninge i Europa er et væsentligt spørgsmål. Det er et spørgsmål om en økonomisk byrdefordeling tilsvarende. Men, men, men, jeg må sige, at SF foreslår, at dette skal ske på et mellemstatsligt

grundlag, at det skal være en europæisk ordning, og at det skal bero på aftaler/konventioner, som man skriver i sine bemærkninger. Vil det sige, at de vel op imod fyrretyve lande, som er medlemmer af Europarådet, alle skal være velkomne i denne ordning, og at de alle sammen på et mellemstatsligt grundlag skal kunne etablere denne ordning?

Jeg tror, at det vil ende i kaos, og jeg forstår godt, SF foreslår, at regeringen skal opfordre EU til at tage et initiativ på området, men dér tror jeg, at SF har overset Amsterdamtraktatens bestemmelser om, at flygtninge- og asylspørgsmålene flyttes fra det mellemstatslige over i det overstatslige samarbejde, og at man inden for en femårsfrist, som i øvrigt er gået i gang, skal vedtage fælles regler på dette område.

Som det også fremgår af bemærkningerne fra SF's side, er man jo klar over, at EU er på vej med et direktivforslag om en europæisk flygtningefond. Det stemmer udmærket overens med Danmarks politik på området, herunder det indhold i direktivet, vi foreløbig har set, og vi vil selvfølgelig fra dansk side arbejde videre på, at det bliver et rimelig godt forslag, der kommer frem.

Danmark kan arbejde med i forslaget udformning, men som bekendt har Danmark sit forbehold på det retlige område, og det skal vi selvfølgelig respektere, hvorfor Danmark ikke kan deltage i beslutningen om dette direktiv, når det kommer frem. Vi kan så efterfølgende, hvis man bliver enig om det, hvad jeg tror man vil blive i dette Folketing, søge tilslutning for Danmarks vedkommende på et mellemstatsligt grundlag.

Så alt i alt må jeg sige, at intentionerne bag det her om en aktiv europæisk flygtningepolitik deler vi for så vidt, men om metoden og fremgangsmåden er vi aldeles uenige. Vi tror ikke, at det kan lade sig praktisere overhovedet, som SF foreslår. Efter vores opfattelse sætter SF sig mellem to stole. Man må her foretage et valg: Enten kører man i EU-systemet med det overstatslige samarbejde, der kommer ud af det, og så kan vi tilslutte os efterfølgende, eller også må SF satse på en sandsynligvis efter min opfattelse umulighed, nemlig et mellemstatsligt samarbejde på disse områder.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg må jo sige, at jeg jo ikke var helt overrasket over hverken ministerens kommentar eller

Socialdemokratiets kommentar her, hvor man hæfter sig meget ved, at EU faktisk er i gang. Det har vi bemærket. Men vi synes faktisk, at det, EU laver nu, jo er et forslag, hvor man i første omgang lukker sig om sig selv og laver forslaget primært for sig selv, hvor det, der er vores udgangspunkt, har været, at Europa faktisk er større end EU. Dels er der en række ansøgerlande, dels er der også en række andre lande, som det vil være relevant at trække med ind i en sådan aftale, og dér vil en mellemstatslig aftale klart være at foretrække.

Hvis de eksisterende lande i EU, der kan lave den her aftale gennem et direktiv via søjle 1, ønsker det, må de jo så kunne finde ud af, men grundlæggende har det været vores ønske at sige, at der faktisk er brug for, at mange flere også er med, i forhold til det mere snævre, som EU er i gang med.

Og så vil jeg sige om det med, at vi ikke kan være med, at det retlige forbehold har den helt bestemte karakter, at vi kan afgøre, om vi vil være med i en mellemstatslig aftale. Og jeg tror ikke, der er noget i vejen for, at vi kan lave aftaler med EU og på det her område også være med til at diskutere det, der rent faktisk skal ske.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg synes, at SF's ordfører skulle tage i betragtning, i hvor mange år der har været arbejdet først på det mellemstatslige grundlag og efter Amsterdamtraktaten på det overstatslige grundlag med at komme igennem med nogle fælles bestemmelser på dette område her. Det vil sige, at de mange vanskeligheder endnu den dag i dag ikke har resulteret i et direktiv på området. Hvordan kan man så forestille sig, at i princippet op til 40 europæiske lande på mellemstatsligt grundlag skulle kunne forhandle sig til rette om en ordning her? Det anser vi altså for en umulighed.

Med hensyn til håndteringen af det retlige forbehold er vi helt enige. Jeg mener også, jeg sagde, at i det øjeblik de øvrige EU-lande er blevet enige om et direktiv her, så kan vi tage den beslutning at tilslutte os dette på et mellemstatsligt grundlag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Eva Kjer Hansen for en kort bemærkning til hr. Per Kaalund. (*Indsigelse fra Eva Kjer Hansen*).

Ikke? Så er det fru Eva Kjer Hansen som ordfører.

Eva Kjer Hansen (V):

Ja, der kommer flere muligheder.

Selve beslutningsforslaget kan jeg kun opfatte som et sjældent varmt indlæg for en fælles EU-politik fra SF's side, og så der er jo egentlig grund til at rose SF for så klart at understrege behovet for handling fra EU-landenes side og så klart understrege behovet for, at vi nu får udarbejdet en fælles flygtningepolitik i EU.

Netop derfor kan det så undre mig, at SF vælger at se bort fra de vigtige beslutninger, der netop har sat skub i den fælles flygtningepolitik, nemlig Amsterdamtraktaten og topmødet i Tampere i efteråret. Så det relevante spørgsmål til SF i dag er: Hvad har partiet tænkt sig med det her beslutningsforslag? Er ønsket virkelig, at den danske regering skal gøre sig selv til grin ved på ny at rejse en debat i EU om rammerne for samarbejdet om den fælles flygtningepolitik?

Sagen er jo, at det er i fuld gang i EU, og det er positivt. Og i forhold til de forslag, som allerede er fremsat i EU-regi, og som der jo bliver refereret flittigt til i beslutningsforslagets bemærkninger, så synes det her faktisk ret fattigt på idéer til, hvad det er, der yderligere skal ske.

Lad mig så stille nogle konkrete spørgsmål til SF, for i det ene forslag, nemlig om fordeling af flygtninge, fremgår det af bemærkningerne til forslaget: »Derfor vil en overstatslig tvungen fordeling af flygtningene være en dårlig idé.« Og det er jeg fuldstændig enig i, men så står der videre: »Det gælder dog ikke en frivillig model baseret på en overstatslig aftale.«

Hvordan skal det så forstås? Altså, vil SF alligevel acceptere noget overstatsligt samarbejde? Ligger der her i virkeligheden en erkendelse af, at hvis man skal nå noget på en effektiv måde og noget, der er forpligtende for landene, ja, så skal man i virkeligheden gribe til overstatsligt samarbejde?

Det andet er, at det er en interessant tanke, at landene så at sige skal kunne betale sig fra det, så landene i stedet for at tage et antal flygtninge i forhold til deres andel af EU's samlede BNP bare skal kunne betale et beløb svarende til den andel. Ikke at jeg er enig i det; jeg synes, det er forkantet at sige, at man bare skal kunne betale sig fra det, men jeg finder det meget interessant, at det er SF's holdning, at landene altså skal have denne her mulighed for, at bare man

lægger penge nok, så behøver man ikke selv at gøre en indsats for at tage imod flygtninge.

Hvad er det så for grunde, der efter SF's opfattelse skulle være for, at et land kan undslå sig for at tage imod flygtninge? Er det, SF er inde på, at det f.eks. skal være muligt for Danmark at sige nej til flere flygtninge mod, at vi så bare betaler vores del af den økonomiske byrde?

Endelig skal jeg selvfølgelig også spørge til denne her generelle aftale mellem landene om den europæiske flygtningepolitik med fælles minimumsnormer for bolig og arbejde, uddannelse, social tryghed og sprogundervisning. Hvordan skal de udarbejdes? Hvem skal kontrollere det? Hvis landene ikke kan leve op til disse normer, må de så slet ikke tage imod flygtninge, eller hvordan har SF tænkt sig at det skal føres ud i praksis?

Som nævnt betragter jeg det her som et positivt skridt i og med, at SF så klart understreger behovet for en fælles flygtningepolitik. Jeg kan så kun ønske mig, at SF også ville forholde sig til virkeligheden og netop erkende, at de nye beslutninger i EU-sammenhæng er dem, der betyder, at vi nu for alvor kan få sat skub i udarbejdelsen af en fælles flygtningepolitik og få EU-landene forpligtet på den.

Og nu mangler vi så også blot at få SF til at indse, at det for Danmark ville være allerbedst at ophæve forbeholdet på det her område og så få direkte indflydelse på de beslutninger, der skal tages i EU-sammenhæng. Sagen er jo, at hvis man gerne vil have gennemført nogle af de tiltag, der ligger i det her forslag, ja, så gælder det om at få det synliggjort i EU-regi og få argumenteret godt for det.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Altså indflydelse kan vi jo få, hvis vi vil. Også selv om de andre lande laver det som et direktiv, er der ikke noget i vejen for, at vi på ministerrådsmøderne kan være med i forhandlingen om det her. Så den dér sædvanlige smøre behøver vi ikke. Vi kan godt være med, hvis vi vil. Og der er ingen grund til at ophæve forbeholdene, for det retlige har klart den karakter, at vi selv kan vælge at være med. Det er det, der er forbeholdets indhold.

Jeg vil sige med hensyn til nogle af de spørgsmål om, hvorledes vi skal lave de her aftaler, at vores ønske, når vi har bragt det frem – og her vil jeg så gentage, hvad jeg sagde før –

har været at sige, at vi faktisk synes, at der er flere lande, der har brug for at være med i den her aftale. Vi er klar over, at EU er i gang, og det kan godt være, at de andre lande så er bundet. Det er givet rigtigt, at de andre lande så er bundet, og det er også derfor, vi tager udgangspunkt i det.

Men der er jo en hel masse andre lande, der ikke er med, og dem vil vi også gerne have med i det, og det er primært med hensyn til betalingen. Altså de penge, der nu ligger i den fond, er alt for små. Men det, vi har tænkt os, er jo ikke, at man skal betale sig fra det, men der kan godt være situationer, hvor der er brug for, at man kan fordele pengene, således at de, der får en hård belastning, også kan blive kompenseret for den.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Så mangler jeg et bud fra SF på, hvad der skulle være til hinder for, at EU kan lave et tæt samarbejde med andre lande om den her europæiske flygtningepolitik. Vi har jo massevis af områder, hvor det netop er EU, der er primus motor, og hvor man så laver et tæt samarbejde med andre lande.

Vi kender det på Schengenområdet, vi kender det i forbindelse med hele det indre marked, og hvorfor skulle vi ikke også på det her område, netop fordi EU er bannerfører, i virkeligheden få en optimal mulighed for at få et samarbejde med andre lande og for alvor få sat skub i en fælles flygtningepolitik, som kan komme flygtningene til gode?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Så bliver det jo i sidste ende et spørgsmål om ord. Hvis vi skal lave den med de andre lande, bliver det jo også en mellemstatslig aftale. Det er det, vores forslag går på.

Helge Adam Møller (KF):

Da mit partis ordfører, fru Lene Espersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende, men inden jeg siger følgende, vil jeg nu godt komme med en lille personlig bemærkning efter at have læst forslaget og hørt debatten, for det her er jo en gang dobbeltmoral af værste skuffe. Det er dog fantastisk, hvad man skal sidde og læse og høre fra SF her.

SF ønsker fælles regler, ønsker samarbejde og ønsker byrdefordeling vedrørende flygtninge i Europa. Det gør Det Konservative Folkeparti også, det gør Socialdemokratiet også, og det vil jeg garantere at det gør De Radikale også, når den radikale ordfører kommer herop om et øjeblik. Fru Elisabeth Arnold nikker. Det ønsker vi alle sammen. Men SF ønsker jo ikke at gennemføre det på den eneste fornuftige og rimelige og hurtige og effektive måde, nemlig ved at fjerne forbeholdet, som SF kæmper for med næb og kløer, over for det retlige samarbejde i EU.

Fjern det forbehold, så kan vi lave alt det samarbejde og gennemføre det her i løbet af et år eller to. Men det vil SF ikke, det kæmper man imod med næb og kløer, og derefter finder man en konstruktion, som er fuldstændig umulig og langsommelig.

Nå, det var mine egne sådan private bemærkninger. Så skal jeg læse op, hvad fru Lene Espersen har skrevet, men det er heldigvis i tråd med det her:

SF fremsætter et forslag om, at EU skal forbedre flygtningepolitikken, og konkret ønsker man en frivillig aftale om fordeling af flygtninge, en økonomisk byrdefordeling og en aftale mellem landene om flygtningepolitikken. Alt sammen ganske fornuftigt, men SF vil alene have en mellemstatslig aftale og afviser dermed de fremskridt, som EU-landene foreslog i Tampere i Finland, og som også indgår i Amsterdamtraktaten.

Vi konservative ser ingen grund til at holde fast i det danske forbehold, og vi afviser SF's forslag om en mellemstatslig opbygning som værende inderligt overflødig.

Med vedtagelsen af Amsterdamtraktaten er der lagt op til en forstærket udvikling på det retspolitiske område, hvor samarbejdet tidligere har været af mellemstatslig karakter. Med de problemer, det skaber omkring lukkethed, manglende gennemførelse og træghed i beslutningsprocessen, er det positive efter Det Konservative Folkepartis mening, at man nu har lagt noget over i søjle 1, altså det, vi i daglig tale kalder det almindelige EU-samarbejde. Det drejer sig om fri personbevægelighed, herunder asyl og indvandring samt integration af Schengensamarbejdet i EU.

Vi konservative mener, at der er behov for en fælles indsats på asyl- og indvandrerområdet, hvor byrdefordelingsspørgsmålet tages op til diskussion og det sikres, at vi alle solidarisk bærer de løsninger, som vi kan tilbyde asyl-

ansøgere. Hvis man ser, hvorledes flygtninge fra Eksjugoslavien blev fordelt i sin tid, er dette jo et pædagogisk eksempel – et dårligt pædagogisk eksempel – på den skæve fordeling, som SF jo også selv fremhæver i sit beslutningsfor-slag.

Med det pres, der stensikkert vil fortsætte mod EU fra Middelhavsregionen og dele af den øvrige verden, er det væsentligt at få etableret en ordentlig byrdefordeling, men også reglerne bør være ens, ikke alene fordi vi dermed fjerner muligheden for dem, der har råd til asylshop-ping, og som gør lande med liberale asylregler til asylmagneter, men naturligvis også, fordi det ikke er rimeligt, at en asylansøgers skæbne afhænger af, hvilket land han nu når frem til.

Det Konservative Folkeparti mener altså helt overordnet, at dette område er et oplagt område at lave fælles regler på. Vi ser derfor også det danske forbehold som en kæmpestor hæmsko for at kunne deltage helt og fuldt i samarbejdet. I Amsterdamtraktaten er der fundet en løsning, der respekterer vores forbehold, men som i længden ikke er til at leve med, fordi vi i realiteten jo bare skal rette ind i forhold til de regler, de øvrige lande laver.

Naturligvis bør vi sidde med ved bordet. Det er ærgerligt, at SF ikke tør tage konsekvensen af sine egne holdninger, og vi må derfor afvise SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var meget tilfreds med hr. Helge Adam Møllers indledende betragtninger, men jeg synes alligevel, jeg vil bede ham om at slå lidt koldt vand i blodet, for det dér meget sangvin-ske udsagn om, at bare forbeholdet bliver fjernet, så er banen klar, og så får vi så nemt som ingenting en fælles flygtningepolitik i EU, er jo ikke rigtigt.

Efter vores opfattelse har hr. Helge Adam Møller helt ret i, at hvis man fjerner forbeholdet, er en del af betingelserne for at få en fælles flygtningepolitik opfyldt, det er en nødvendig betingelse, men det er slet ikke nogen tilstrækkelig betingelse. Det forudsætter stadig væk, at der er en vilje hos de forskellige medlemslande til at nå den fælles flygtningepolitik. Det forudsætter også, at man får et flertal for den. Og indtil nu har bestræbelserne altså ikke båret ret meget frugt, vil jeg bare sige. Der er ikke så meget at have optimismen i.

Men jeg er enig i, at fjernelse af forbeholdet er en nødvendig betingelse, men det er ikke tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er jo egentlig mærkeligt, at bare sådan noget teknik kan ændre politiske holdninger, for landene kan, hvis man træffer beslutning ved et flertal, godt blive enige om alt muligt fornuftigt, men hvis man træffer beslutningerne ved enstemmighed, kan de ikke blive enige.

Den eneste måde, det kan hænge sammen på, må jo være ved, at der er nogle lande, der skal tvinges til at acceptere nogle flygtninge mod deres vilje, det er jo sådan set den eneste måde, det kan hænge sammen på. Og derfor vil jeg godt spørge hr. Helge Adam Møller: Er det Danmark, som Det Konservative Folkeparti mener skal tvinges til at tage imod flygtninge imod det danske Folketings og den danske regerings vilje?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg hørte ikke helt det afsluttende spørgsmål, og så er det jo svært at give det rigtige svar. Men svaret overlader jeg trygt til vores EU-ordfører i den debat, vi får på torsdag 8 dage, tror jeg det er, om hele denne her situation; det vil jeg godt overlade til hende.

Så til fru Elisabeth Arnold: Jamen det er da rigtigt, jeg var nok lidt ekstra positiv og optimistisk ved at sige, at bare vi får fjernet forbeholdene, kan vi i løbet af 2, 3, 4 år gennemføre det. Jeg ved godt, det ikke er så let, men af princip er jeg et positivt menneske, og forudsætningen er vi helt enige om: at vi fjerner forbeholdet. Men det kræver selvfølgelig også en politisk vilje fra alle de lande, der er med i samarbejdet, og det er rigtigt, at der er nogle, der er træge. Men jeg kan sige, at i hvert fald Det Konservative Folkeparti ønsker at fjerne forbeholdet, bl.a. for, at vi på det her område kan få nogle fælles regler i solidaritet, fælles byrdefordeling osv.

Så vi er i og for sig enige i hele SF's formål, vi vil bare godt tage den effektive metode frem for at lave et kæmpe omsvøbsdepartement.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt forsøge at gentage: Forbeholdet er jo ikke nogen forhindring for, at vi kan deltage i det her. Vi kan deltage i forhandlingerne i mi-

nisterrådsmøderne, vi kan deltage i forberedelserne, og vi kan i sidste ende også tilslutte os de mellemstatslige aftaler, hvis vi vil det. Så alt det ynked, at vi ikke kan være med, gælder ikke, når vi snakker om det retlige område.

Det, vi siger i SF, er, at der klart er tilfælde på det retlige område – og det har vi altid sagt, og det er ikke nogen overraskelse, det burde det heller ikke være for De Konservative – hvor vi synes, vi skal arbejde sammen europæisk.

Vi ser nogle fordele i det her på det mellemstatslige område – også fordi det i sidste ende er et spørgsmål om politisk vilje – ved, at vi faktisk kan få flere lande med i den her proces, hvis vi laver det som en mellemstatslig aftale, og hvis EU går ud og siger, at det ikke kun er os 15, der skal være med i det her, det er faktisk mange flere lande, der skal være med i det her som en mellemstatslig aftale. Så får vi de lande med, der godt vil være med. For det er klart, at der er nogle, vi ikke får med, det ved vi da godt, men at få så mange med som overhovedet muligt, det må basere sig på en mellemstatslig aftale, det undgår vi ikke, alt andet er bluff.

Egil Møller (DF):

Da vores ordfører på området, hr. Kristian Thulesen Dahl, ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Beslutningsforslaget fra SF vil, såfremt det bliver vedtaget, opfordre regeringen til at arbejde for, at EU fordeler flygtninge i Europa efter en nærmere fastlagt model.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte den model. Vi mener, at det skal være de enkelte lande, der selv bestemmer antallet af flygtninge i deres eget land. Her kan de folkevalgte politikere træffe deres valg om antal af flygtninge, som de samme politikere herefter må stå til ansvar for ved det kommende valg.

Forslaget lægger op til øget integration af flygtninge i f.eks. Danmark. Dansk Folkeparti har den holdning, at vi også skal deltage i hjælpen til de reelle flygtninge. Denne hjælp skal være midlertidig, således at flygtningene kan hjemsendes, når der er fred i deres hjemlande, og samtidig bruge deres kræfter til at få deres oprindelige land på fode igen.

Som Dansk Folkeparti ofte har fremført, vil Schengenaf-talen ganske givet gøre det vanskeligere for Danmark at kontrollere grænsen til Tyskland for fremtidige grænseoverløbere.

Dansk Folkeparti må afvise beslutningsforslaget, idet vi som tidligere fremført ønsker, at

det skal være frivilligt for de enkelte lande at afgøre, hvor mange flygtninge hvert enkelt land kan tage sig af på et hvilket som helst givet tidspunkt.

Arne Melchior (CD):

En aktiv europæisk flygtningepolitik, et praktisk samarbejde i Europa om at tage sig af de flygtninge, der desværre af og til kastes ud i Europa, har CD talt for her i salen og ude i landet og skrevet om, jeg tror i 15 år, i hvert fald i mere end 10 år. Det er vi pro, og det vil der givetvis kunne samles 162 stemmer for af de 179 her i salen. Så dér ligger problemet ikke.

Problemet ligger i, som ministeren og som flere af ordførerne har været inde på, at de fleste af os ønsker at gå langt længere, end SF ønsker.

Jeg vil ikke som hr. Helge Adam Møller håne SF og da slet ikke hr. Knud Erik Hansen, der er ordfører for SF i denne sag, for, at han nu er kommet så vidt, at han tager det her initiativ. Jeg forstår, det ikke er noget, man drømmer om at få vedtaget i indeværende samling, men det er jo altså også fremsat allerede i første halvdel af april, selve dette forslag. Vi kan støtte ideen, vi støtter intentionen, vi ønsker bare at gå betydelig længere. Det er der andre ordførere der har redegjort for.

Selvfølgelig skal det være et forpligtende overstatsligt samarbejde mellem flest mulige lande og altså minimum mellem alle EU-landene, og det er da også godt på vej, og det forbedhold bliver såmænd også nok fjernet, inden EU er færdig med at drøfte, hvordan det skal gøres, og det ser vi frem til, og det vil vi støtte.

Så jeg udtaler min sympati for SF's ordfører, der har det lidt svært, for han vil så gerne. Der er et tysk udtryk, der hedder »möchte gern, aber konnte nicht«, han ville så gerne, men han kunne ikke rigtig komme igennem med det, og det er nok den situation, vi har her. Men han mener det godt, det ved vi både fra dette forslag og fra andre forslag fra hans side.

Så når jeg har kippet med flaget, vil jeg bare slutte med at sige: Det er godt, men det er ikke godt nok.

Elisabeth Arnold (RV):

Man fristes jo til at sige som en gammel professor sagde om en doktordisputats fra en ung forsker: Der er meget nyt, og der er meget godt i dette forslag, men det, der er nyt, er ikke godt, og det, der er godt, er ikke nyt. Men jeg ved

ikke rigtig, hvordan jeg skal hægte det op på det forslag her.

Jeg synes, der er tale om et selvmål fra SF's side. Det er, som om man har nogle gode intentioner, men man anviser simpelt hen ikke den mest oplagte vej at løse dem på, og det mener vi fra Det Radikale Venstres side må være at arbejde aktivt på at få forbeholdet for de retlige og indre anliggender ophævet.

Efter vores mening har vilkårene for flygtninge i Europa udviklet sig sådan siden 1992-93, da vi fik vores forbehold, at det forbehold, som oprindeligt gik på modstand mod politisamarbejde, jo i virkeligheden har ændret sig til at blive et forbehold mod flygtningesamarbejde, hvad ingen af os i virkeligheden ønsker, heller ikke SF.

Det er vanskeligt for Danmark at være aktiv og være pådrivende inden for et område, hvor vi gerne vil have nogle ændringer, hvis vi ikke er med i samarbejdet.

Det svarer til, at vi stillede op uden at være med i rækken af lande, der skulle konkurrere om den bedste popsang i Europa. Vi kan ikke vinde, når vi ikke er med på samme vilkår som de andre. Vi kan ikke sætte dagsordenen, vi kan ikke være trendsættende, vi kan ikke være initiativrige.

Derfor synes jeg, det er ærgerligt, at SF bruger sine gode intentioner og putter dem ind i sådan en dårlig emballage som det her, for løsningen af problemerne er jo voldsomt tiltrængt. Problemerne er store, og de kommer garanteret igen og igen, desværre.

Vi mangler mekanismer til at håndtere akutte problemer med store flygtningeudstrømninger. Vi mangler mekanismer til at håndtere regler om midlertidig opholdstilladelse. Vi mangler harmonisering af familiesammenføringsregler. Vi mangler ensartede tidsfrister.

Vi har i øjeblikket 15 forskellige asylordninger i EU, og hvis vi tager hele Europarådsområdet med, har vi såmænd 41 forskellige ordninger. Og vi mangler selvfølgelig også nogle mekanismer til byrdefordeling, og dér skal vi selvfølgelig diskutere både en økonomisk og en personmæssig byrdefordeling.

Hvad er det rette forum at løse disse problemer i? Ja, hvis man skulle tage SF's ønsker for pålydende, at det skulle være et mellemstatsligt samarbejde, så skulle man tage Europarådet, dér har man 41 demokratiske lande, som alle er i Europa, og som alle arbejder meget med men-

neskerettigheder, demokrati og bl.a. også flygtningeproblemer.

Men det foreslår SF jo ikke. Det ville jo være det naturlige sted, hvis man absolut ville have et mellemstatsligt samarbejde, for alting i Europarådet foregår på mellemstatslig vis. Hvis man vil have et effektivt og et styret samarbejde mellem lande, der arbejder meget tæt sammen, ville det oplagte selvfølgelig være at foreslå EU og på det overstatslige niveau. Det ville være den rigtige måde at gøre det på.

Som det er fremsat her, sætter SF sig mellem to stole. Man foreslår ikke Europarådet, hvad man burde gøre, man foreslår i stedet for EU, hvad man ikke kan gøre, fordi vi ikke er med.

Jeg vil nævne to eksempler på vanskelighederne:

I EU-kredsen har Det Radikale Venstre og andre partier her i Folketinget ofte bedt vores justitsminister eller den minister, som har haft ansvaret for flygtningeforhold, om at rejse problemet i EU-sammenhæng på ministerrådsmøder. Og hver gang, der er blevet talt om byrdefordeling, har samtlige 15 ministre vendt blikket hen mod vinduet og kigget på det gode vejr.

Ingen ønsker at tage initiativet, ingen kommer med forslag, for sådan er det jo, når man har et mellemstatsligt samarbejde. Der er ikke et formandskab eller en kommission, som kan komme med det, der skal drive samarbejdet videre. Der sker kort sagt ingenting, når det er mellemstatsligt samarbejde og der skal tages nogle måske upopulære beslutninger.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, er FN's fredsmægler i Bosnien, David Owen, som tidligt i 1990'erne holdt en stor tale i Europarådets parlamentariske forsamling, hvor han bønfuldt de europæiske lande i Europarådet om at hjælpe med at tage imod flygtninge og at hjælpe med at få nogle regler for midlertidig beskyttelse af disse personer, som akut havde brug for hjælp, men som ikke havde tid til at vente på asylsystemets sendrægtighed. Der skete ingenting.

Ingen lande kunne tage sig sammen til at koordinere nogle modtagelsesordninger eller selv koordinere nogle initiativer til at få fælles regler på området.

Det er et svært område det her, som SF kaster sig ud i. Men jeg synes virkelig ikke, man har gjort sagen nogen tjeneste ved at fremsætte det forslag, som det ser ud her.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Vi har valgt at skrive, at EU skal tage initiativ, fordi vi godt mener, EU kan være en drivkraft i det her. Men når vi har sagt, at det skal være mellemstatsligt, er det også, fordi der bag det ligger – og det er jo det samme, som det, fru Elisabeth Arnold sagde – at man kigger lidt ud af vinduet, når det kommer til de svære problemer.

Men hvis vi kan lave en mellemstatslig aftale, har vi da en mulighed for, at de lande, der godt vil være med, kan være drivkraft også i EU, uden at vi skal blokere for de lande, der ikke vil være med i første omgang. Og så kan vi på den måde lægge et indirekte pres på de andre lande og udstille dem.

Men når vi skriver en mellemstatslig aftale, er det jo også, fordi denne her aftale jo ikke kan basere sig alene på de eksisterende EU-lande. Hvis vi skal have en europæisk aftale, jamen så skal andre lande jo også være med i det. Så det er jo ikke tilstrækkeligt bare at sige, at vi skal have en EU-aftale.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Knud Erik Hansen bekræfter jo blot de vanskeligheder, jeg beskrev ved forslaget. Der er intet, der forhindrer to eller tre eller fem eller syv eller ti europæiske lande i at lave en fælles aftale om, hvordan man fordeler flygtninge, hvordan man modtager dem, hvordan man ordner familiesammenføringsregler, hvordan man ordner midlertidighed, osv. Der er jo intet, der forhindrer de pågældende lande i at tage et initiativ. Det kunne man sagtens gøre, det kunne de nordiske lande f.eks. lave indbyrdes, men man gør det ikke.

Min påstand er selvfølgelig, at der skal være en ledelse, et formandskab, en kommission eller noget andet overnationalt som siger: Nu tager vi et initiativ, vi er lande, der er fælles om disse principper, nemlig principperne for en god håndtering af flygtningesager.

Det lader sig ikke gøre på den smukke, og måske lidt optimistiske måde, som hr. Knud Erik Hansen beskriver.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Der ligger der så indirekte en påstand om, at det lader sig gøre på den anden måde. Der er en drivkraft. Men det har været meget længe

undervejs og har også haft sine vanskeligheder. Vi kan alene se på den flygtningefond, der ligger nu, hvor man alene afsætter 26 mio. ecu og så 10 mio. ecu ekstra, som ikke forslår til ret meget, hvis det virkelig er et problem.

Så der er problemer også med den måde vi er i gang med nu, og det kunne godt være, der kunne være en drivkraft, hvis de lande, der ville, kunne gå i gang og kunne lave noget i Europa. Det er det, der har været vores ønske med det her forslag, at vi faktisk kan få gang i det med de lande, der vil.

Og så kan det godt være, vi måske senere via et direktiv kan presse andre lande ind, eller EU kan gøre det, men det er vigtigt at få noget i gang. Og jeg synes ikke, der er noget bevis for, at den fremgangsmåde, som EU har valgt nu, er den mest effektive. Så langt er man jo ikke kommet.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg er for så vidt enig med fru Elisabeth Arnold i, at i Europarådet, der har disse 40-41 medlemmer, kan man nå frem til et mellemstatsligt samarbejde, og man kan i givet fald få vedtaget en konvention. Den er jo i givet fald kun rådgivende i forhold til regeringerne.

Men jeg vil blot spørge fru Elisabeth Arnold – og også have bekræftet – om ikke det er rigtigt, at det at få vedtaget en konvention i Europarådet, som man så kan henstille til at medlemslandene retter sig efter, da ikke kan være nær så effektivt som et EU-samarbejde, hvor man får et direktiv vedtaget, og det er forpligtende, og det er bindende, og Danmark kan i givet fald tilslutte sig det, og så er det vigtigste af alt, at så kan der lægges penge på.

Om det så er et beløb, der, som hr. Knud Erik Hansen nævner, er tilstrækkeligt, eller det skal være større: Der må man så sige, at det immervæk er en 4-årig aftale, og der er ganske mange penge, og det er penge, som overhovedet ikke har været i det område tidligere. Og derfor vil jeg blot høre fru Elisabeth Arnold bekræfte, at det effektive, det stærke og det rigtige, er et EU-initiativ, der kører det, frem for Europarådet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Først til hr. Knud Erik Hansen, som siger, at EU heller ikke er for godt, fordi det jo tager lang tid, og de få initiativer, der er kommet, jo ikke

har betydet ret meget: Nej, det er fuldstændig rigtigt. Det beskriver i virkeligheden blot, hvor kæmpestore vanskelighederne er, så snart landene skal beskæftige sig med noget, der ligger ud over deres egne grænser.

Det nemmeste ville jo være, hvis vi alle sammen gjorde, som vi plejer at gøre: vender blikket indad og spørger, hvad vi indenrigspolitisk kan holde til i forhold til vores opinion, og så må vi så lade verden passe sig selv.

Så EU er da ikke noget specielt at prale af på dette område, men det er trods alt det bedste beslutningsforum, det mest effektive beslutningsforum.

Og det fører mig så hen til et svar til hr. Per Kaalund: Det er fuldstændig rigtigt, det er den effektive måde at få fælles regler på. Hvis man skal have andre lande med end dem, der er medlem af EU, må man lave en konvention, som de pågældende lande efterfølgende kan tilslutte sig.

Det kan også sagtens lade sig gøre. For Schengensamarbejdets vedkommende er det jo en konvention, som er lavet i EU, men hvor andre lande har tilsluttet sig, f.eks. Norge og Island. Så der er mange modeller, vil jeg sige til hr. Knud Erik Hansen, men det er viljen, der mangler, og det opnår man altså ikke ved at fremsætte et beslutningsforslag i det danske Folketing.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Jann Sjursen, ikke kan være til stede, skal jeg blot meddele, at Kristeligt Folkeparti er meget positive over for beslutningsforslaget her.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 kan ikke støtte beslutningsforslaget fra SF.

Vi har i Frihed 2000 den opfattelse, at man ikke skal lave en fælles EU-politik på det her område. Jeg kan godt se, at man sådan meget kyndigt har skrevet, at det heller ikke skal være i EU-regi. Det er bare EU-landene, der skal tage initiativet til det, men hvorfor har man så ikke med det samme lagt op til, at det f.eks. var EØS-landene, der tog initiativ til det her?

Hvorfor kunne det ikke have været Europarådet? Hvorfor kunne det ikke have været i et hvilket som helst andet forum, hvis det alligevel ikke skal have noget med EU at gøre? Det har vi undret os lidt over. Hvorfor er det så lige den afgrænsning, man vil have?

Så har vi også undret os lidt over, at man rent faktisk i bemærkningerne skriver, at man vil lave en overstatslig aftale. Men det er vel ikke det, der er tale om, der er vel tale om en mellemstatslig aftale. Der er noget af det, som vi har lidt svært ved at forstå at forslagsstillerne har formuleret på den måde. Men hvad der er meget værre, er, at så skrives der videre, at: »De enkelte EU-lande kan vælge at stå uden for aftalen, men samtidig er det så klart, at de står uden for en humanistisk, europæisk flygtningepolitik.«

Det er vel ikke sådan, at man, fordi man vælger ikke at være med i et samarbejde, så fører en ikkehumanistisk flygtningepolitik. Det kan man vel ikke påstå. Det er vel ikke kernen. Nøglen til en humanistisk flygtningepolitik er vel ikke kun, at man går med i det her samarbejde. Man kan vel have en, ja, for den sags skyld endnu mere humanistisk flygtningepolitik uden at være med i et sådant samarbejde.

Vi synes, det er lidt flot, at man når at svinge sig så højt op i forslaget, men det skal vi selvfølgelig ikke blande os i. Forslagsstillerne bestemmer selv, hvordan de vil motivere deres forslag, et forslag som Frihed 2000 i øvrigt ikke kan stemme for.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Knud Erik Hansen.

Knud Erik Hansen (SF):

Der er tradition for, at man takker for modtagelsen; det vil jeg også godt gøre, for jeg synes da, der i hvert fald var udsagn om, meget klare udsagn om, at der er et stort bredt flertal her i Folketinget, der faktisk ønsker, at Danmark er med i en fælles flygtningepolitik.

Det blev så i høj grad en diskussion om, hvordan vi bedst muligt opnår den. Om det er at slette det danske forbehold og så gå ind i et tvungent samarbejde med de øvrige EU-lande, eller det er gennem et mellemstatsligt samarbejde, der kan basere sig på frivillighed.

Jeg synes ikke, svaret er helt klart. Man kan selvfølgelig have sine forskellige vurderinger. Vores vurdering har været, at da det er trægt at tvinge det her igennem og det går langsomt i EU med tvangen, jamen så kunne det jo godt være, at der kunne sættes en helt anden drivkraft i gang, hvis EU accepterede, at det her faktisk foregik på mellemstatsligt plan.

Men jeg vil også godt sige, at selvfølgelig er det klart, at nogle lande vel godt kan have en anden politik og en humanistisk politik uden at være med. Men de, der vil nægte at være med, vil typisk være dem, der faktisk ikke ville opfylde en almindelig humanistisk holdning og handlinger på det her område, så på den måde vil de udstille sig selv. Men det er klart, at det må man se af de konkrete aftaler.

Så vores vurdering har været, at vi ved at kunne lave det på et mellemstatsligt plan faktisk kunne få lidt mere gang i de forhandlinger og i denne her bevægelse. Og det er baggrunden for det. Vi synes, det er vigtigt – men det har jeg så også oplevet at andre også siger – at der kommer gang i det, at vi får nogle bindende aftaler, hvor landene forpligter sig i forhold til hinanden på forskellig vis, både i forhold til, hvorledes man modtager flygtninge, og også i forhold til økonomien, således at man også kan lette økonomien for hinanden, hvis nogle tager ekstra flygtninge.

Og til sidst vil jeg godt sige om forbeholdene, at det her jo ikke er en dobbeltholdning i forhold til forbeholdene. Det her er en helt almindelig del omkring forbeholdene, at vi kan være med, hvis vi gerne vil være med. Så det behøver ikke at vække så stor furor og undren. Vi kan sagtens være med, hvis vi vil, på det retlige område.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Blot en enkelt bemærkning til SF's ordfører, hr. Knud Erik Hansen: Når 14 EU-lande, hvis vi lige holder Danmark uden for, til dato ikke har kunnet blive enige om en fælles flygtninge- og asylpolitik, hvorledes forestiller SF sig så, at man på mellemstatslig baggrund og basis kan få et antal lande til at blive enige?

For mig forekommer det helt urealistisk at tro, at man kan komme igennem ad den vej. Og hvad bliver det retligt bindende, og hvor lang tid tager det osv.?

Og så vil jeg i øvrigt sige, at selv det forslag, som EU arbejder på i øjeblikket med en europæisk flygtningefond, baserer sig på en dobbelt frihed forstået på den måde, at de enkelte EU-lande selv afgør, hvor mange flygtninge eller fordrevne de i givet fald vil modtage. Og modsat har jeg forstået, at også de enkelte flygtninge og fordrevne i givet fald skal kunne sige nej til at komme til et bestemt land, men hellere til et andet eller tredje land.

Så der ligger kolossalt mange problemer i det her, og derfor er den eneste rigtige vej at gå, at EU får mulighed for at komme igennem med dette direktiv, og så kan andre lande i givet fald rette sig ind efter det.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Hvis EU virkelig var kommet langt med det her, kunne jeg forstå det. Men omvendt vil jeg stille et spørgsmål til hr. Per Kaalund:

Mener hr. Per Kaalund, at EU rent faktisk er kommet langt nok? Der er modsætninger i EU, og tvangsbestemmelserne har jo været så stærke, at man ikke er kommet ret langt, så den vej er ikke nødvendigvis den bedste. Det har i hvert fald ikke vist sig, at den er den bedste.

Jeg glemte det før, men jeg har lovet Enhedslistens ordfører, der ikke kunne være til stede, at sige, at de støtter forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

37) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 149:

Forslag til folketingsbeslutning om et klagenævn for etnisk diskrimination.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 12/4 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det forslag, vi nu skal behandle, vedrører oprettelse af et klagenævn, der kan behandle sager om etnisk diskrimination.